

Sygn. akt VI W 5073/14

(...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 01 października 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia w VI Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Kegel

Protokolant: Agnieszka Śliwa

po rozpoznaniu sprawy z oskarżenia publicznego Komisariatu Policji W.

przeciwko

K. W. synowi P. i J. z d. M., ur. (...) w G.

obwinionemu o to, że: w dniu 04 lipca 2014 r. o godz. 17.23 we W. na skrzyżowaniu ul. (...), kierując pojazdem marki S. o nr rej. (...), nie zachował ostrożności i nie ustąpił pierwszeństwa podczas zmiany pasa ruchu, wskutek czego najechał na pojazd marki L. (...) o nr rej. (...), powodując jego uszkodzenie i straty w mieniu na szkodę P. G. oraz P. W., stwarzając zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. uniewinnia K. W. od zarzutu popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku;

II. na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 lipca 2014 r. około godziny 17.23 obwiniony K. W. jechał samochodem marki S. o numerze rejestracyjnym (...) ul. (...) we W. od strony ul. (...) w kierunku M.. Przed skrzyżowaniem ulic (...), w związku z prowadzonymi robotami drogowymi, jezdnia była zwężona do jednego pasa ruchu. Pojazdy, dojeżdżając do zwężenia wjeżdżały na ten pas ruchu, większość robiła to na zasadzie tzw. suwaka.

K. W., jadąc kończącym się pasem i oczekując na możliwość zjazdu na sąsiedni pas, zauważył, że stojący za nim na tym pasie ruchu L. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowany przez P. G., nie ruszał – mimo, iż stojące przed nim auta podjeżdżały do przodu. Obwiniony odczytał zachowanie kierującego (...) za przyzwolenie, aby wjechał na przed pojazd pokrzywdzonego. Po wykonaniu tego manewru przez K. W. doszło do kolizji obu pojazdów.

Wskutek zdarzenia w S. przerysowany został tylny prawy błotnik, zaś w (...) przedni zderzak z lewej strony.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 36 - 38

zeznania świadków: P. G. (częściowo) k. 38

G. F. z dnia 21.05.2015 r.

notatka urzędowa k. 6

dokumentacja fotograficzna k. 59 - 61

K. W. nie był dotychczas karany za przestępstwa, był natomiast karany za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym

Dowód: informacja k. 17 – 18

dane o karalności k. 20

Zgromadzony materiał dowodowy nie dawał możliwości ustalenia jednej pewnej wersji przebiegu zdarzenia i ustalenia, który z kierujących wytworzył sytuację kolizyjną; nie jest też możliwe stwierdzenie, czy drugi z uczestników miał możliwość uniknięcia kolizji.

Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki ruchu drogowego k. 65 – 77

oraz z dnia 01.10. 2015 r.

Przesłuchany w charakterze obwinionego K. W. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że kierowany przez niego samochód marki S. został uderzony przez auto P. G. już w końcowej fazie wykonywania manewru zmiany pasa ruchu, przy znikomej prędkości, pokrzywdzony zaś wcześniej używał sygnału dźwiękowego i „straszył” obwinionego, podjeżdżając do jego samochodu. Po zdarzeniu pokrzywdzony miał tłumaczyć swoje zachowanie podenerwowaniem, wynikającym z sytuacji rodzinnej.

Wersję podawaną przez obwinionego potwierdziła świadek G. F.. Była ona wprawdzie pasażerką samochodu K. W., zdaniem Sądu jednak, okoliczność ta sama w sobie nie mogła stanowić podstawy do zdyskwalifikowania jej relacji jako dowodu w przedmiotowej sprawie.

Odmienne przebieg zdarzenia przedstawiał pokrzywdzony P. G., który twierdził, że obwiniony gwałtownie wjechał przed jego auto, w sposób uniemożliwiający podjęcie jakiegokolwiek manewru obronnego.

Powołany w sprawie biegły z zakresu techniki ruchu drogowego i rekonstrukcji wypadków stwierdził, iż niemożliwe było jednoznaczne wskazanie, który z uczestników zdarzenia wytworzył sytuację kolizyjną, gdyż uzyskane w toku postępowania dowody wskazywały na równe prawdopodobieństwo zaistnienia incydentu zarówno w wersji podawanej przez obwinionego, jak i pokrzywdzonego.

Opinia biegłego była jasna i wyczerpująca, a zawarte w niej wnioski poprzedzone wyjątkowo wnikliwą analizą dostępnego materiału, wobec czego Sąd nie znalazł podstaw, aby nie oprzeć na niej ustaleń faktycznych, zwłaszcza, że nie podważały jej również przez strony postępowania.

Przypisując oskarżonemu odpowiedzialność za zarzucany mu czyn, Sąd musi mieć niezbity pewność co do jego winy i sprawstwa, opartą na jednoznacznych dowodach. W przedmiotowej sprawie nie udało się uzyskać takich dowodów, a Sąd nie nabrał pewności, która pozwalałaby na skazanie K. W. za czyn z art. 86 § 1 kk.

Kierując się zatem treścią art. 5 § 2 kpk, recypowanego do postępowania w sprawach o wykroczenia mocą art. 8 kpw, Sąd zobligowany był do przyjęcia wersji przebiegu kolizji podawanej przez obwinionego, a w konsekwencji do jego uniewinnienia, co z kolei pociągało konieczność obciążenia kosztami postępowania Skarbu Państwa.